

DOĞU TÜRKİSTAN'DAKİ ÇİN ZULMÜ GÖRMEZLİKTE GELİNMEMELİ...

HARUN YAHYA

20. yüzyılda dünyanın dört bir yanında savaşlar, iç kargaşalar, toplu katliamlar, terörün her türlü insanlığa dehşet saçtı. Dünya tarihinde ilk kez, savaşlarda bu kadar çok sivil insan hedef alınarak öldürüldü. Hemen hemen her kıtanın bir veya birkaç köşesinde dinmeyen bir zulüm ve kargaşa ortamı oluştu. Dünyayı böylesine kana bulayan, insanlara zulmün her türlü yüzünü yaşatan neden ise, 19. yüzyılın köhneve ilkel bilimsel metodlara sahip zihinlerinin ürettiği ideolojilerdi.

Dünyaya dehşet saçan ideolojilerin başında ise komünizm gelmekteydi. Karl Marx ve Friedrich Engels isimli iki Alman'ın ürettikleri bu ideolojinin, Lenin, Stalin ve Trotsky gibi kişiler tarafından uygulanmaya konmasıyla, dünya tarihinin en büyük kıyımları ve katliamları gerçekleştirilmeye başlandı. Bu ideolojinin Rusya'dan sonra Doğu Avrupa, Çin, Hindistan, Latin Amerika gibi coğrafyalara sıçramasıyla, zulmün çapı daha da büyüdü. Ve bu ideoloji altında milyonlarca ölü bıraktı. Her ne kadar kesin rakamlara ulaşılması mümkün değilse de, komünizmin dünyaya getirdiği ölü sayısı yaklaşık olarak 100 milyondur; Rusya'da 20 milyon, Çin'de 65 milyon Vietnam'da 1 milyon, Kuzey Kore'de 2 milyon, Kamboçya'da 2 milyon, Doğu Avrupa'da 1 milyon, Latin Amerika'da 150 bin, Afrika'da 1,7 milyon, Afganistan'da 1,5 milyon ve uluslararası komünist hareketin ve iktidarda olmayan komünist partilerin neden olduğu 10.000 civarında ölü. (Komünizmin Kara Kitabı, Doğan Yayınları, s. 17)

Her ne kadar Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla komünizmin siyasi bir rejim olarak çöktüğü kabul edilse de, komünist ideoloji ve uygulamaları hala devam etmektedir. Hala Kızılordu zihniyetinin hakim olduğu Rusya'nın Çeçenistan'da, Çin'in ise Doğu Türkistan'da yürüttüğü uygulamalar bunun en önemli göstergelerindendir. Bugün Doğu Türkistan'da yaşayan Müslüman Türkler, Mao'nun Kızıl Çin'in de yaşayanların tekrarını yaşamaktadırlar. Gençler sebepsiz yere tutuklanmakta, rejime karşı oldukları iddiası ile idama mahkum edilerek kurşuna dizilmekte, müslümanların ibadetlerini topluca yapmaları engellenmekte, kazançları acımasız vergilerle ellerinden alınmakta, halk açlık tehlikesiyle ölümün eşliğinde yaşamakta, yanbaşılarında yapılan nükleer denemelerle ölümcül hastalıklara yakalanmaktadır. Batılı ülkeler ise, Çin tarafından tüm dünya ile irtibatı özellikle kesilen bu topraklardaki insan hakları ihlallerini her zamanki gibi görmezlikten ve duymazlıktan gelmektedir.

Müslüman Türklerin, 21. yüzyılda dünyanın gözünün önünde yaşadıkları acılara ve maruz kaldıkları insanlık dışı muamelelere geçmeden evvel, kısaca Doğu Türkistan'ın tarihine ve geçmişin ihtişamlı topraklarına zulmün ve acının nasıl geldiğine bakalım.

Doğu Türkistan'ın Kısa Tarihi

14. yüzyılla birlikte, Orta Asyalı Türkçe konuşan Uygur halkının tamamı İslamiyeti kabul etti. Taşkent ve Kaşgar gibi kentler ise büyük bir zenginliğin ve kültürün merkezi haline geldi. Büyük Türk Hakanı Bilge Kağan'ı, ilk Müslüman Türk Sultanı ve Karahanlılar Devleti'nin kurucusu Abdülkerim Saltuk Buğra Han'ı, Dilşad Sultan'ı, Osman Batur'u, Divan-ı Lügat-it Türk'ün müellifi Kaşgarlı Mahmud'u, Kutadgu Bilig'in müellifi Yusuf Has Hacib'i, Atabet'ül Hakayık'ın müellifi Ahmed Yüknec'i ve bir çok değerli isimleri yetiştirmiş olan bu topraklar, ne yazık ki iki yüzyıldır geçmişi olan ihtişamını ve zenginliğini kaybetti.

Doğu Türkistan'ın karanlık günleri, 1700'lerin ve 1800'lerin ortalarında Rusya, Çin ve İngiltere'nin sömürgeci politikaları ve kendi aralarındaki gerek açık gerek gizli anlaşma ve uzlaşmalarının sonucunda Türkistan'ı üçe parçalamaları ile başladı. Bu parçalanma sonucunda Çin'in işgali altındaki Doğu Türkistan; eski SSCB, şimdiki BDT sınırları içindeki Batı Türkistan (Batı Türkistan Rusya tarafından 5 cumhuriyete bölünmüştü. Bunlar: Kazakistan,

Kırgızistan, Tacikistan, Türkmenistan ve Özbekistan'dır); Afganistan'ın kuzeyi olan Güney Türkistan oluştu.

Birbirinden tamamen farklı üç kültürün, dilin ve medeniyetin egemenliği altına giren bu topraklarda son 100-150 yıldır gelişme yolları da tamamen ayrıldı. 1991 yılında Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla, bu halkların bir kısmı bağımsızlıklarını elde etti. Ancak, Çin yönetimi altındaki Uygurlar, bir çok kez özgürlük denemelerinde bulunmalarına rağmen, her seferinde acımasız yöntemlerle bastırıldılar ve Çin'in baskıcı ve zulüm dolu yönetiminden kurtulamadılar.

Doğu Türkistan'da Çin Zulmü

Doğu Türkistanlı Müslüman Türkler, yaklaşık 250 yıldır Çin egemenliği altında yaşamaktalar. Çinliler, bir İslam toprağı olan Doğu Türkistan'a "kazanılmış topraklar" anlamına gelen "Sincang" adını koydular ve burayı kendi toprakları olarak tanımladılar. 1949 yılında Mao önderliğindeki komünistlerin Çin'in yönetimini ele geçirmelerinin ardından, Doğu Türkistan üzerindeki baskılar eskisine oranla daha da arttı. Komünist rejim politikası, asimile olmayı reddeden müslümanların fiziksel olarak imhasına yöneldi. Katledilen müslüman sayısı korkunç boyutlara ulaştı. 1949-1952 yılları arasında 2 milyon 800 bin; 1952-1957 arasında 3 milyon 509 bin; 1958-1960 yılları arasında 6 milyon 700 bin; 1961-1965 yılları arasında 13 milyon 300 bin kişi ya Çin ordusu tarafından öldürüldüler ya da rejimin doğurduğu kıtlık sonucunda öldüler. 1965'ten sonraki katliamlarla birlikte, öldürülen Doğu Türkistanlı sayısı 35 milyon gibi inanılmaz bir rakama ulaştı.

Halkın hayatta kalabilen bölümü ise büyük baskı ve işkencelere maruz bırakıldı. Doğu Türkistan'ın uzun süre sürgünde yaşayan merhum lideri İsa Yusuf Alptekin, Türkiye'de yayınlanan Doğu Türkistan Davası ve Unutulan Vatan Doğu Türkistan adlı kitaplarında sözkonusu baskı ve işkenceleri ayrıntılarıyla anlatır. Bu kitaplarda anlatıldığına göre, Doğu Türkistan'da halka uygulanan baskılar, Sırplar'ın Bosna'da Müslüman Boşnaklara veya Kosova'da Arnavut çoğunluğa uyguladıklarından farklı değildir. Ülkedeki Çin mahkemelerinin "ceza" yöntemleri de son derece acımasızca ve vahşidir. Diri diri toprağa gömmek, öldüresiye dövülen bir insanı çıplak halde karlarda yatırmak, iki bacağı iki ayrı öküze bağlanan bir insanı ikiye bölmek gibi "ceza"lar uygulanmıştır.

Asimilasyon ve Köklü bir kültürü Yoketmeye Yönelik Uygulamalar

Rejim, 1949 yılından itibaren müslümanları imha ederken bir yandan da bölgeye sistemli bir biçimde Çinli göçmen yerleştirdi. Çin hükümetinin 1953 yılında başlattığı bu kampanyanın etkisi son derece düşündürücüdür. 1953 yılında bölgede % 75 Müslüman, % 6 Çinli yaşarken bu oran 1982 yılında %53 Müslüman, % 40 Çinli'ye yükseldi. 1990 yılında yapılan nüfus sayımında ulaşılan % 40 Müslüman, % 53 Çinli nüfus oranı bölgedeki etnik temizliğin boyutlarını göstermesi açısından son derece önemlidir.

Bugün ise Uygurlar, köylerde oturmaya zorlanırken Çinliler şehirlere yerleştirilmektedir. Bu sebeple bazı şehirlerde Çinli nüfus yüzdesi %80'lere çıkmaktadır. Hedef, şehirlerde Çinlileri çoğunluk haline getirmektir. Çin Hükümeti'nin Doğu Türkistanlıları Çinlilerle evlendirmek için uyguladığı yöntemler ise bu asimilasyon çalışmalarının bir parçasıdır.

Bu arada Çin yönetimi, Doğu Türkistanlı müslümanları nükleer denemelerinde kobay olarak kullanmıştır. Bölgede ilk olarak 16 Ekim 1964 tarihinde başlatılan nükleer denemelerin olumsuz etkileri yüzünden bölge insanı ölümcül hastalıklara yakalanmış, 20 bin özürlü çocuk dünyaya gelmiştir. Nükleer denemeler nedeniyle ölen müslüman sayısının 210 bini bulunduğu bilinmektedir. Binlerce insan ise sakat kalmış, binlercesi de sarılık vebası, kanser gibi hastalıklara yakalanmıştır.

Çin 1964'den günümüze kadar Doğu Türkistan topraklarında elliye yakın atom ve hidrojen bombası patlatmıştır. İsveçli uzmanlar, 1984 yılında yapılan yeraltı nükleer denemesinde 150 ton gücündeki bombanın rihter ölçeğiyle 8.8 şiddetinde yer sarsıntısına sebebiyet verdiğini tesbit etmişlerdir.

Zulmün Asıl Nedeni: İslam Düşmanlığı

Çin'in, Doğu Türkistan'daki halka uyguladığı zulmün en önemli nedenlerinden biri halkın müslüman olmasıdır. Çünkü Çin, bölge üzerindeki hakimiyet ve sultanını kuvvetlendirmeye karşı en büyük engel olarak halkın İslami kimliğini görmektedir.

Halkı dininden vazgeçirmek için her türlü yıldırma ve baskı yöntemini kullanan Çin şovenizmi en fanatik dönemini Mao'nun 1966-1976 yılları arasında uygulattığı Kültür Devrimi esnasında yaşadı. Camiler yıkıldı, toplu ibadet yasaklandı, Kuran kursları kapatıldı ve bölgeye yerleştirilen Çinliler özellikle müslümanları taciz etmek için domuz beslemeye başladılar. Okullarda dinsizlik propagandası yapıldı. Ayrıca bütün iletişim araçları vasıtasıyla insanların dinden soğutulmaları için yoğun çaba harcandı. Dini ilimlerin öğrenilmesi ve dini bilgilere sahip öncü kişilerin halkı eğitmeleri ise tamamen yasaklandı. Buna rağmen halkın İslami kimliği yok edilemedi.

Türk halka uygulanan bir başka sindirme ve baskı yöntemi ise eğitim alanında kendini göstermektedir. Bölgedeki üniversitelerde eğitim Çince'dir. Öğrencilerin ise ancak % 20'si Müslümandır. Okullarda din dersi programlarının esası ateizm üzerine bina edilmiştir. Çince eğitim yapan orta dereceli okullar gelişmiş imkanlara sahipken Uygur okullarında sıra bile bulunmamaktadır. Ekonomik güçlükler ise, eğitim seviyesini düşüren önemli bir etkidir.

Otuz yılda dört defa alfabelerinin değiştirilmiş olması da yine bölgedeki Müslüman Türklere yapılan uygulamanın bir parçasıdır. Mao, kültür devrimine rağmen Çin alfabesine dokunmazken Uygur alfabesini İslam harflerinden Kırilceye çevirmiştir. Bir müddet bu alfabe kullanıldıktan sonra Rus korkusu ile Latin harflerine geçilmiş, ancak bu defa da Türkiye ile kültür köprüleri kurulmasın diye tekrar İslam harflerine dönmüştür. Alfabe ile bu kadar sık oynamanın nesiller arası anlaşmayı ne kadar zor bir hale getireceği ise açıktır.

Çin'in Uzakdoğu'da Anti-İslami Rolü

Doğu Türkistan'da müslüman Türklere yönelik zulüm şiddetle devam etmiştir. Çin resmi görevlileri, Türk gençlerini potansiyel olarak rejim karşıtı görerek sebepsiz yere evlerinden toplamaktadırlar. Gençler bu zulümden kurtulmak için dağlara veya çöle kaçmaktadırlar.

1996 yılından beri on binlerce Uygur kamplarda tutulmaktadır ve bu kamplardakilere ağır işkenceler yapıldığı bilinmektedir. Bir af teşkilatının resmi yazısında da belirtildiği gibi sanıklar, tek celsede biten davalarda ya kürek cezasına mahkum edilmekte veya meydanlarda infaz mangaları tarafından kurşuna dizilmektedir. Çünkü mahkemeler, komünist partinin talimatı ile çalışmaktadır. En dehşet verici olansa hamile kadınların evlerinden alınarak gayri sıhhi şartlarda kısırlaştırılmaları, sınırlama fazlasıdoğan bebeklerin ailelerine rağmen öldürülmeleridir.

1997 yılının Şubat ayında tekrar alevlenen olaylar sırasında yaşananlar ise, Çin zulmünün bir özeti niteliğindedir. Kamuoyuna yansıyan haberlere göre Çin milis güçleri, 4 Şubat'a rastlayan Kadir gecesinde, Kandil nedeniyle bir mescitte toplanan 30'un üzerindeki kadını, Kuran okurlarken demir sopalarla dövdüler ve sürükleyerek emniyet merkezine götürdüler. Mahalle sakinleri ise merkeze giderek kadınların serbest bırakılmalarını istedi. Bunun üzerine işkence ile öldürülen 3 kadının cesedi önlerine atıldı. Bunun üzerine galeyana gelen halk ile Çinliler arasında çatışmalar başladı. 4-7 şubat arasında 200 Doğu Türkistanlı hayatını kaybederken, 3500'den fazla Uygur kamplara kapatıldı. 8 Şubat sabahında ise Bayram namazı için camilerde toplanan halkın namaz kılması güvenlik güçlerince engellendi. Bunun üzerine çatışmalar tekrar alevlendi ve sonuç olarak Nisan-Aralık 1996 arasında 58 bin olan tutuklu sayısı, bir anda 70 bini geçti. 100 kadar genç ise meydanlarda kurşuna dizilirken, 5 bin Uygur Türkü çırılçıplak soyularak 50'şer kişilik gruplar halinde meydanlarda teşhir edildiler.

Batılı güçler ise her zamanki gibi tüm bu vahşete karşı tepkisizdir. Birleşmiş Milletler'in soykırım için yaptığı tanım, Çin işgali altındaki Doğu Türkistan'daki duruma tam olarak uymaktadır. Buna rağmen Doğu Türkistanlılar BM'nin koruyucu şemsiyesi altına girememektedir. BM'ye yapılan tüm başvurular geri çevrilmiştir. 25 milyon Doğu Türkistanlı müslüman, halen Çin baskısı altındadır. Binlerce siyasi tutuklu vardır ve bazıları hapishanelerde "kaybolmuş" durumdadırlar. Tutuklulara işkence yapılması ise artık sıradan bir olay haline gelmiştir.

Kısacası Çin, Uzakdoğu'nun en önemli İslam-karşıtı güçlerinden biridir. Doğu Türkistanlı müslümanlara yönelik politikasının yanında, etrafındaki İslami potansiyel için de ciddi bir düşmandır. Dünyanın en kalabalık ülkesinin bu stratejik "anti-İslami" konumunu, komünist rejimden kapitalist ekonomiye geçilmesiyle de hiçbir şekilde azalmamıştır.

Çin-İsrail Stratejik İşbirliği

Çin, Soğuk Savaş döneminde uzunca bir süre Batı, özellikle de Amerika'ya karşı son derece düşmanca tavır takınmıştı. Sovyetler'in Batı'ya yönelik politikasını yeterince sert bulmayan ve bu nedenle de Rus yoldaşlarını ideolojik sapmayla suçlayan Çinliler'in bu tavrı, ancak 1970'li yıllara kadar sürdü. O tarihten sonra Çin ve Amerika arasında inanılmaz derecede hızlı ilerleyen bir yakınlaşma süreci başladı. Amerika, Üçüncü Dünya'da yükselen Düzen'den bağımsız radikal hareketlerin yükselişine karşı bir "kuzey cephesi" oluşturmaya karar vermişti o sıralar ve Çin'i de bu cepheye dahil etmek, aynı Sovyetler Birliği gibi orta vadede yanına almak istiyordu. Çin-Amerikan yakınlaşmasının tartışılmaz mimarı ise tanınmış bir isimdi: Henry Kissinger, yani İsrail'in Amerika'daki en önemli temsilcilerinden biri...

Kissinger'in girişimleriyle, Çin kısa sürede 1960'lardaki radikal çizgisini değiştirdi, Ulusal Bağımsızlık Mücadeleleri'ne destek olmaktan vazgeçti ve kapitalist ekonomiye kucak açtı. Yakın gelecekte kurulacak olan "kuzey cephesi"ne girmeye kararlıydı anlaşılan.

Kissinger'in hesapları ise kuşkusuz başka herşeyden daha çok İsrail'in hesaplarını yansıtıyordu. Nitekim kısa süre sonra, özellikle Mao'nun ölümünün ardından hızla gelişmeye başlayan ve özellikle de askeri alanda patlama yapan Çin-İsrail ilişkileri, İsrail'in Çin'i de kurmaya çalıştığı "global anti-İslami cephe"ye dahil etmek istediğini ortaya koydu.

Çin-İsrail askeri ilişkileri 1970'lerin ikinci yarısında başladı. İsrail ilk olarak, Çin'in eski Sovyet silahlarından ibaret olan ordusunun yenilenmesine yardımcı oldu. Çin ise bu işbirliğinin gizli kalmasına özen gösteriyor, özellikle 1982'de İsrail'in Lübnan'ı işgal etmesinden sonra İsrail'le işbirliği içindeki bir ülke olarak görünmek istemiyordu.

1980'lerin ortalarından sonra ise stratejik işbirliğinin küçük bazı alametleri belirmeye başladı. Birleşmiş Milletler'deki İsrail ve Çin büyükelçileri aralarında resmi iletişim başlattılar. 1989'da Çin ile İsrail arasında bir anlaşma imzalandı... Çin'de bir İsrail akademisi kurulacak, 1990 yılında içlerinde bir nükleer fizikçinin bulunduğu 70 Çinli bilim adamı bir ay süren bir İsrail gezisi yapacaklardı. Daha sonra Şangay'da bir İsrail Araştırma Merkezi kuruldu. Bu kuruluş İbrani Üniversitesi, Tel-Aviv Üniversitesi ve Ben Gurion Üniversitesiyle temas kurdu.

Görünür ilişkiler "tarımsal işbirliği" gibi İsrail'in klasik yöntemlerini içeriyordu. 1990 yılının başlarında Çin'in İsrail teknolojisine ihtiyacı olduğu kanısı iyice yaygınlaştı. Yine bu fikirle Pekin'de bir Çin-İsrail sulama projesi merkezi kuruldu. Çöl araştırmalarında bulunmak üzere bir grup Çinli bilimadaminin, İsrail'de Negev'e gelmesiyle çöl sulama projesi uygulanmaya başlanmış oldu. Bu bilimsel alışverişi takip eden ekonomik bağlantılar 1990 yılında iyice çoğaldı. 14 kişilik İsrail heyeti Çin'e gelerek ticaret şirketleri kurdu.

Çin ile İsrail arasındaki yakın ilişkiler gerçekte silah satışını da içeriyordu. İsrail'in Çin'e yaptığı yüklü miktardaki silah satışı, Mossad adına çalışan İsrailli iş adamı Shaul Eisenberg aracılığıyla gerçekleştiriliyordu. İsrail'in bu kanalla 1980'lerde Çin'e yaptığı silah satışı, 3 milyar doları buluyordu. Arabulucu Eisenberg özel uçağıyla Çin'e gayri resmi uçuşlar yapıyor, bu uçuşlarda İsrailli silah tüccarlarını da yanında götürüyordu. Bağlantılar sağlandıktan sonra gizli anlaşmalar ve nakliye ise Mossad'ın göreviydi.

İsrail ile Çin arasındaki askeri ilişkinin boyutlarına, Tel Aviv'de yayınlanan Jerusalem Post gazetesi de değinmişti. The Times'ın yayınladığı bir CIA raporuna dayanan Jerusalem Post, İsrail'in uzun yıllardır kesintisiz olarak Çin'e silah sattığını belirtiyor ve şöyle diyor:

"Çin ve İsrail, aralarındaki teknolojik ve askeri işbirliğini resmi hale getirmeye ve geliştirmeye çalışıyorlar. Çin, İsrail askeri teknolojisinden, tank ve radar sistemlerini geliştirmesi için yardım umuyor. Çinliler onyıllardır bu konuda İsrail'den gizli olarak aldığı yardımları da resmi hale getirmek istiyor... Şimdi de İsrail'in son derece gelişmiş olan 'Arrow' anti-füze sistemini Çinliler ile paylaşım paylaşmayacakları sorusu gündemde."

Bu yakınlaşmanın temelinde Çin'in Doğu Türkistan'da ya da yakın çevresindeki İslami yükselişten duyduğu endişe yatıyordu. Washington Report on Middle East Affairs'da Çin-İsrail ittifakının temelinde Çin'in "İslami radikalizmi nötralize etme" çabasının yattığını, Pekin'in Doğu Türkistan'daki 20 milyonu aşkın müslüman nüfustan son derece rahatsız olduğunu yazmıştı.

Doğu Türkistan'da yaptıkları sonucunda anti-İslami konumunu ispatlamış olan Çin, anlaşılan İsrail'in dünya çapında oluşturmaya çalıştığı anti-İslami ittifaka girmeye hak kazanmıştır. (Detaylı bilgi için bkz. Yeni Masonik Düzen, Düzen'in Müslümanlarla Savaşı bölümü)

Sonuç

Son 150 yıldır İslam alemi dünyanın birçok bölgesinde benzeri zulüm ve baskıya maruz kaldı. Bu zulmün arkasındaki çevrelerin en büyük hedefi dini, özellikle de müslümanlığı ortadan kaldırmaktı. Bu amaçla, neredeyse bir asır boyunca müslüman katliamına giriştiler. Bugün Çeçenistan'ın Ruslar dolayısıyla yaşadığı zulüm, Doğu Türkistan'da da Çin nedeniyle yaşanmaktadır. Dünya bu zulme göz yummaktadır. Ancak, vicdan sahibi insanlar bu zulmü durduracak bir yol bulabilirler. Herşeyden önce, Doğu Türkistan meselesi sadece Uygurların bir sorunu olarak görülmemeli ve onların tüm sorumlulukları vicdan sahibi insanlar tarafından sahiplenilmelidir. Akıllı, cesur ve uzak görüşlü politikalarla Türkiye'nin ve Türk Milletinin de bu sorunun çözümünde önemli bir katkısı olacağı inancındayız.